

Create, dream, and educate.

El Coratge de l'Amistat: La Llegenda del Drac Amic

Capítol 1

El Dragó Captiu

A la gèlida illa de Berk, situada a les terres hostils dels antics vikings, el paisatge era tan coriàciu i implacable com la pròpia gent. Reinaven els cims nevats i les cascades gelades, escultures naturals esmolades per la força gèlida del vent i del mar. I però, aquest indòmit paisatge era la llar d'aquesta tribu de vikings, tan valents i tenaços com la terra que els alimentava.

En aquesta comunitat de guaites durs i guerrers infatigables, hi havia un noi que se sentia com un foraster. Aquest nen, Hiccup, era com un fil de palla semblant a un ocell flac i fràgil enmig de poderosos bous. Però el que li faltava en força bruta, ho compensava amb una nitidesa mental aguda i una imaginació vibrants. Des de petit, Hiccup somiava amb viure les grans aventures dels que ell considerava els seus herois: els caçadors de dracs.

Els dracs eren les besties que, segons els vikings, causaven estralls, destrucció i temor entre el seu poble. Però Hiccup, en la seva inocència i curiositat, sempre s'havia sentit fascinat més que atemorit per aquestes criatures de foc i fúria. Sovint es trobava somiant que estava volant als dorsos de les criatures, noia al seu coratge, llibertat i poder.

Un dia, el desig de Hiccup de confrontar la seva realitat amb els seus somnis fou més fort que mai. Va caminar cap a la selva espessa, ample en mà, amb l'esperança d'atrapar un drac a qui demostrar els seu valor. I amb certa sort, i fins i tot una mica de por, Hiccup va aconseguir capturar un drac: un Dragó Nocturn, una de les espècies més temibles i misterioses.

Aquest drac era una criatura aterradora, amb escates negres com l'obsidiana i uns ulls que semblaven dos llums de gel verd. Però, a pesar de la seva apariencia temible, hi havia quelcom en la seva mirada que feia a Hiccup dubtar. Encoblar-se davant d'aquesta bestia significava enfrontar-se no només a un drac sinó, en sentit

figurat, a tota la seva tribu: si deixava lliure al Dragó Nocturn, estaria negant tot allò que la seva gent tenia per cert.

Mentre la figura del drac eclipsava la llum del dia, encara lligat amb lleugera ment, Hiccup es trobava enmig d'un dilema moral que el feia tremolar tant com el setial alat davant seu. La intrèpida actitud del jove viking s'havia evaporat, deixant al descobert una aura de por inútil. Aleshores, va alçar els ulls i va trobar-se mirant els ulls penetants del drac, que emanaven una dolça tristesa. Aquell moment de tendresa inexplicable entre ells va fer que es dissolves el temor que consumia Hiccup.

Va aixecar-se d'aquella cara a cara amb el drac tot tremolant i li va alliberar de les cadenes que el tenien presoner. Aquest acte de misericòrdia va sorprendre fins i tot al drac, qui va mirar Hiccup amb un profund interès; semblava comprendre que el noi havia decidit desafiar totes les normes no escrites del seu poble. Finalment, aquell Dragó Nocturn, que Hiccup va començar a anomenar "Toothless" (o "Desdentado") per que li mancava un diente a causa d'un antic combat, s'apartà lentament, però sense procedir a atacar-lo.

Aquesta era una situació nova per a tots dos: un drac lliure gràcies a un viking, i un viking encarat amb una criatura que havia triat no lliurar a la mort. Mai havien pensat que els seus camins es creuarien d'aquesta manera. En aquell moment, Hiccup va decidir que intentaria entendre més profundament aquesta criatura "ferotge", en lloc d'acceptar les històries plenes de por que circulaven entre les seves terres.

Dit i fet, allà en aquella espessa selva, envoltats d'arbres que xiulaven amb el vent fred de l'hivern, Hiccup i Toothless van iniciar un vincle inusual. Un vincle que el països podria interpretar com un girament d'esquena a la seva cultura, i que, sense saber-ho, marcaria el comenament d'un viatge en el qual Hiccup descobriria la veritable naturalesa dels dracs i de si mateix, tot desafiant les

creences profundament arrelades de la seva tribu.

Des del primer dia que Hiccup va conèixer a Toothless, va començar a percebre els dracs d'una manera diferent, veient-los més com a companyia que com a amenaces. Havia vist, amb els seus propis ulls, que els dracs podien ser alhora poderosos i vulnerables, fins i tot Toothless, que l'hauria pogut matar per protegir-se, havia triat ser comprendre's amb ell.

Així comença la llegenda d'Hiccup i Toothless, dos improposables amics que es van unir per un destí comú, i el valor i la força de l'amistat que viurien junts. A partir d'aquell moment, Hiccup dedicaria la seva vida a esborrar la imatge errònia que la seva gent tenia dels dracs, amb l'esperança de portar una era de pau i convivència entre dues espècies que havien estat enfrontades durant generacions. Aquesta és la història del coratge de l'amistat, i de la llegenda del drac amic.



CAPÍTOL 2

Trobant el camí

En Hiccup estava aclaparat. La gran bestia negra, era feridament belluga, amb les seves ales bullent com un mar de tinta a la llum de la lluna. No hi havia por als seus ulls. Només curiositat, i una intel·ligència que es manifestava sense parlar. Hiccup estava fascinat. No, completament captivat. Després d'anys lluitant contra aquestes criatures, va resultar que aquesta, en particular, era purament innocent, confosa i fins i tot una mica adorable.

Mentre Hiccup anava retrocedint lentament, la bèstia el seguí amb els ulls, el cap girat de banda per semblar cautelós. Hiccup li donà a l'animal una abraçada de despedida, amagant les llàgrimes, sabia que no podia manllevar aquesta criatura cap a casa i esperar que es comportés com un tipus de mascota anormal. Era un drac, un 'Dragó Nocturn' segons el llibre que havia llegit. Era el rei dels dracs i no podia ser domesticat.

Donat que li havien ensenyat que els dracs eren despietats i sanguinaris, veure que aquest drac era diferent li feia posar en dubte tot el que creia. Amb què més l'havien enganyat? Quines altres veritats amagades havia de descobrir? Aquestes preguntes i moltes més li van travessar el cap.

Desdentado grunyí i es va ajupir, estirant les ales al màxim abans d'aletejar suament i aixecar-se a l'aire. Les seves grans ales s'omplien d'aire com velles de navili, el pes del seu cos es va elevar per damunt de les cases del poble en un remolí de pols i cendra. De sobte, el peatge de tot el que havia passat aquella nit va colpejar a Hiccup com una tonada de martell i el va deixar ajagut al terra, mirant fixament com el drac que acabava de ser enemic de la seva gent s'elevava en l'aire i desapareixia en la foscor de la nit.

Després d'un temps que semblava tan curt com infinit, amb els pensaments més confusos que mai havia tingut, Hiccup es va aixecar del terra fred i es va dirigir cap a casa. La nit havia estat massa llarga i solitària i sabia que hauria de respondre a un munt

de preguntes al dia següent. Havien de descobrir que el Fill del Cap havia deixat escapar un dels dracs més temuts de la història dels vikings.

A la llum incerta de l'aurora, en Hiccup es va arrastrar de tornada a la seva cambra, desitjant que la separació d'aquella criatura passés desapercebuda pel seu desterrat pare, el Cap del poble. No volia defraudar el seu pare un altre cop, però sabia que no podria continuar anant en contra de la seva pròpia creença, la seva pròpia consciència. La nova veritat que havia descobert era tot el que tenia a aquell moment, i va decidir agafar-la amb tota la força.

Els dies següents van ser de confusió i conflicte intern per a en Hiccup. Les hores van passar arrastrant-se com el gran drac que havia alliberat. La culpa del que havia fet pesava més que qualsevol de les besties que havia rebutjat capturar, i alhora sabia que no hauria pogut fer res diferent.

Respecte al conflicte extern, el restant dels vikings no estava gens content. El drac que Hiccup havia deixat escapar era un símbol de la seguretat que la seva comunitat havia aconseguit finalment obtenir i la seva fugida només havia servit per agitar la inquietud entre ells. Hiccup havia ignorat de manera efectiva el respecte i l'admiració que l'havien guanyat tant d'esforç obtenir.

No obstant això, Hiccup es va mantenir ferm en la seva decisió. Tenia un pla, i no anava a deixar que la pressió del seu poble el desviés del seu camí. Després de tot, eren els mateixos vikings que havien passat anys intentant matar els dracs, sense parar-se a pensar si hi havia una altra manera de fer les coses. Si es considerava una amenaça o no, Hiccup tenia previst demostrar que els dracs no eren naturals enemics de l'home, que no eren criatures perilloses, que mereixien el mateix respecte que qualsevol altre ésser viu.

Així, Hiccup va arribar gradualment a una comprensió de si mateix.

Per primera vegada, tenia un propòsit clar i un camí a seguir. Amb tot, però, es trobava amb dos reptes: guanyar-se l'acceptació del seu poble i, tot important, trobar el coratge dins d'ell mateix per portar a terme el seu nou pla. Només el temps diria si Hiccup tindria èxit o fallaria estrepitosament, però de moment estava disposat a arriscar-se i presentar batalla per la cohabitació pacífica dels humans i els dracs.

Els reptes que anaven a venir seran grans. Aquests reptes podrien conduir a la derrota o a la victòria, i en Hiccup sabia que hauria d'enfrontar-se a tots ells amb tot el coratge que pogués reunir. Cap al seu destí.

Així s'acaba aquest capítol en la grandiosa història d'El Coratge de l'Amistat: La Llegenda del Drac Amic. El que anava a venir, el temps ho diria.



El Coratge de l'Amistat: La Llegenda del Drac Amic

END.

